

BRÁNA

*Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Praze -
Braníku*

číslo 1/2002

OZNÁMENÍ

Pravidelný sborový program

BOHOSLUŽBY: neděle 9,30

každou první neděli v měsíci jsou rodinné bohoslužby

Před bohoslužbami od 8,30 modlitební chvíle

KONFIRMAČNÍ CVIČENÍ: neděle po bohoslužbách

MLÁDEŽ: pondělí 19,00

DOROST: úterý 17,00

BIBLICKÁ HODINA: středa 18,00

BIBLICKÁ PULHODINA PRO MATKY S DĚTMI: čtvrtek 15,30

BIBLICKÁ VÝCHOVA DĚTÍ : čtvrtek 16,00

Úřední hodiny bratra faráře PhDr. Lud'ka Rejchrtů:

pondělí 10,00 - 11,30

středa 17,00 - 18,00

pátek 10,00 - 11,30

Kontakty na sbor

Adresa sboru: Modřanská 118, 147 00 Praha 4 - Braník

Telefon: 44 46 10 37

Bankovní spojení: Poštovní spořitelna, úč. 135027438/0300

Tiráž

BRÁNA

pro členy a příznivce sboru ČCE Praha - Braník

Vedoucí redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: Jarmila Čierná, Aleš Drápal, Pavel Říčan, Miša Bedrníková

Výkonná redakce: R. Černá

[Převod do HTML: [Michal Jungmann](#), [Michal Mazný](#) .]

Príspevky predávajúce členom redakcie alebo na e-mail: CasopisBрана@seznam.cz

SBOROVÝ ČASOPIS

Sborový časopis - jak dál?

Ani se nechce věřit, že časopis Brána má za sebou již sedm ročníků.

S nápadem vydávat sborový časopis přišla v roce 1995 mládež - jmenovitě Markétka, tenkrát ještě Příkrylová. Staršovstvo této iniciativě nebránilo. Jmenovalo pouze redakční radu, která měla posuzovat obsahovou stránku. O vše ostatní se starali mladí lidé, většinou studenti. Obětavě bojovali s počítačovými programy i se členy sboru, kteří se nechali prosit o každý příspěvěček, místo aby sami přinášeli články, povídky, básničky a obrázky a žebronili o jejich uveřejnění. Bránu se podařilo vydávat celkem pravidelně, jen ve zkuškovém období se někdy "nestíhalo".

Koncem roku 1996 Markétku vystřídala Jana Kusáková. Ve funkci vedoucí redaktorky vydržela plných pět let. Během této doby dostudovala a nastoupila do zaměstnání. V Braníku našla své místo ve vedení dorostu. Na další mimopracovní činnost jí už nezbývá čas. Rozhlížela se, komu by mohla předat "časopisové veslo", ale nikoho z mládeže, kdo by byl ochoten něco dělat a nebyl již zapojen do některé z jiných sborových činností, nenašla. Neuspěla ani u střední generace, která je pracovně nejzatíženější, a tak přeskočila do kategorie nejstarší. Obrátila se na mne, a to právě ve chvíli, kdy jsem získala "spoustu" volného času tím, že jsem odešla do důchodu. Ještě jsem netušila, kolik času mi zabere malý okruh činností, za které mám i nadále na svém bývalém pracovišti zodpovědnost, a tak jsem řekla, že to zkusím. Tím se vám představuji jako nová redaktorka časopisu Brána. Věřím, že v blízké době se najde někdo mladší, kdo bude moci pokračovat v tradici, že Brána je časopis branické mládeže. O tom, že to není jen lichá naděje svědčí to, že o spolupráci se zajímají děti z dorostu. A jak známo, doba potřebná k přechodu z dorostu do mládeže nebývá příliš dlouhá.

Takže, problém číslo jedna - vedoucí redaktor - je zatím vyřešen. Teď nastupuje problém číslo dvě: kdo se bude starat o technickou stránku časopisu? Mladí lidé, kteří se vystřídali ve výkonné redakci Brány (Egon Čierný, Dora Hofhanzlová, Josef Zeman, Pavlína Novotná, Tomáš Bedrník, Marek Drápal, Anna Višková a další) se rozprchli, nebo jenom dospěli a věnují se něčemu jinému. Na opakované volání o pomoc se v roce 1998 přihlásila ke spolupráci Dana Slabá. Spolupracovníci postupně odpadali, a v dalších letech celá technická stránka zůstala na krku jí samotné (až na několik čísel, které udělala Jana Kusáková, Matěj Cepl nebo já). Teď nastoupila do zaměstnání a práci s časopisem se nemůže věnovat. Moc jí tímto děkuji za všechny hodiny, které přípravě Brány věnovala. Kdo to nedělal, neví, co to obnáší. Tím nechci odstrašit ty, kdo - jak doufám - nabídnou svou pomoc. Vyžaduje to hlavně rozumět si s počítačem.

Problém číslo tři je náplň časopisu a rozšíření okruhu těch, kdo jsou ochotni do časopisu přispívat. Za uplynulá léta se kupodivu nezměnila původní představa, co všechno by ve sborovém časopisu mělo být:

- a) informace o tom,
 - co se ve sboru děje a co se chystá,
 - kdy jsou pravidelná shromáždění a setkání,
 - o čem jednalo staršovstvo,
 - jaké je číslo našeho telefonu, účtu, internertová adresa
 - kdo byl pokřtěn, přijat do sboru apod.
- b) zprávy o tom, co se ve sboru událo, co jsme prožili,

- c) biblická úvaha,
- d) diskuse na témata, která nás zajímají nebo pálí,
- e) rozhovory se členy sboru,
- f) upozornění na to,
 - co se děje jinde,
 - čeho bychom se měli zúčastnit,
 - co bychom si měli přečíst,
- g) vlastní tvorba členů sboru - povídky, verše, kresby
- f) a řada dalších věcí, o kterých si myslíme, že by mohly zajímat i někoho dalšího.

Prosím vás, zapřemýšlejte, ke kterému z nastíněných bodů byste měli co říci a napište alespoň pár řádek. Každý ví, že nejsme profesionálové. Čtenář snad s tímto vědomím přijme i články, které nebudou plně vyhovovat míře jeho očekávání. Své příspěvky (pokud možno na disketě) dejte laskavě mně nebo někomu z redakční rady, případně vhod'te do schránky na chodbě kostela. Děkuji vám.

Růžena Černá

KÁZÁNÍ

Neboj se...

Kázání 30.12. 2001

Jaro Křivohlavý

Text : Iz. 43, 1 - 5**Neboj se, neboť můj jsi ty - já budu s tebou**

Neboj se. Neměj strach, nestrachuj se.

Jestli něco dnes potřebujeme, tak právě toto jsou slova, která potřebujeme slyšet - ovšem jsou-li to slova pravá a ne falešná.

Kdo z nás ve chvílích upřímnosti sama k sobě nepocit'uje obavy a strach? Kdo z nás se nebrání informacím, zprávám i faktům, které v sobě nesou zvěst něčeho, co nás vyvádí z klidu. A do této situace zní slovo bible. Zřetelné a jasné. Jednoznačné - jako hlas polnice, jako zvuk zvonů jako slovo matky všelijak ustrachovanému dítěti: "Neboj se!"

To, co se říká v našem textu - "Neboj se" - by bylo možno vytrhnout ze souvislosti a přivlastnit si to. Prostě si pro sebe říkat "neboj se" - třeba protože jsi silný, mocný, chytrý nebo dokonce "někdo" . Proto se nemusíš bát. Nejsi přece žádný nebojsa. Můžeme si to říkat a assertivně - se zesíleným sebevědomím sama sebe o tom přesvědčovat, že nemáme se čeho bát. To je možno dělat. Otázkou je, zda tomu je skutečně tak - jak se ve skutečnosti věci mají.

Toto slovo "Neboj se" může být užito i zneužito. Může jít o falešné chlácholení. Může jít o tzv. pia fraus - zbožnou lež - jako když lékař říká pacientovi, u něhož zjistil smrtelnou nemoc, že se nemá čeho bát. Jak poznáme, že toto slovo není takovým falešným chlácholením?

V našem textu najdeme odpověď na tuto otázku. Je tam uvedeno, kdo toto slovo říká. Čtete tam: "Toto praví Hospodin". V obvyklém způsobu formulace české věty, kde je podmět na prvním místě,

to zní: "**Hospodin praví**". Kdo to tedy říká? Ten, který byl, který je a který bude Pánem pánů a Králem králů . Hospodin zde stojí a hovoří.

V našem textu je ještě jedno označení adresáta. Je tam nejen "Jákobe", ale i "Izraeli". A bible nám napoví, že to je Jákobovo nové jméno. Toto jméno zní již vznešeněji. V překladu do češtiny znamená "Bůh vládne" - a to je pozoruhodné. Jákob je nedostal jen tak. Prošel v životě zkouškou. Mimořádně těžkou zkouškou. U potoka Jabok se dostal do svízelné situace. Moderně bychom řekli, že tam prožil životní krizi. V tomto boji Jákob nad sebou zvítězil. Poddal svou vůli vůli Boží. Neudělal to, co si přál on sám, neprosadil svou vůli proti vůli Boží, ale poslechl a učinil, co od něho chtěl Hospodin. V bibli o tomto rozhodování, ba zápasu čteme, že se Jákob knížecky potýkal s Bohem". Prožil tam své obrácení. Od své vlastní vůle se obrátil k vůli Boží. Proto mu dal Pán Bůh nové jméno. K tomuto Jákobovi - a k lidem jeho typu - v našem textu hovoří Hospodin.

Kdybychom toto přehlédli, bylo by možno text vyložit **falešně**. Nebylo by to poprvé. Starší generace si jistě vzpomene, jak Hitlerova vojska měla na pásku heslo "Gott mit uns" - Bůh s námi. Přivlastnili si ho, aniž by jim patřilo. Nebylo to adresováno fašistům pro jejich touhu po despotické světovládě. A obdobně si můžeme přivlastnit slovo našeho textu "neboj se", když ignorujeme to, co na nás Pán Bůh žádá a jedeme si "po svém" bez ohledu na toho, který je naším stvořitelem.

V našem textu není jen slovo "neboj se". Je tam i evangelium - radostná zpráva. Je tam napsáno "Můj jsi ty". Nejsi tedy jen tak někdo. Nejsi výtvar náhody. Nejsi produkt evoluce. Nejsi nepatrný "červíček", pan "nikdo". Patříš do rodiny. Do Boží rodiny. Máš otce, který je "někdo" a přiznává se k svému otcovství. Říká to jednoznačně "jsi můj". Já jsem tě povolal.

Tomuto povolání můžeme rozumět nejen jako zavolání, na které dítě přijde k otci, ale i jako na povolání ve smyslu poslání. Otec tě nejen zavolal, ale povolal tě proto, aby ti řekl, co máš dělat. Asi tak jako stavitel katedrály povolá svého dělníka a řekne mu, jak by se měl na této stavbě - na tomto uměleckém díle staletí - podílet. Co by měl dělat. Tímto povoláním dostává náš život smysl. Máme nejen otce, ale máme i životní úkol. Nejsme tu na světě jen tak pro nic za nic. Máme se spolupodílet na Božím díle. Pro každého Jákoba má Pán Bůh naději - a pro každého Izraele, který vzal Boží vůli za vůli svou - má úkol.

Ve druhém verši nám náš text naznačuje, jak bude vypadat život toho, komu Pán Bůh přiznává své otcovství. Jak je vidět, nebude to procházka parkem. Hovoří se o tom, že bude mít v životě horké chvíle - doslova, že půjde ohněm. Nejen to. Bude procházet různými proudy - jako prudkými proudy v rozvodněné řece. U každé zkoušky, o níž se zde mluví, je však uvedeno, jak dopadne. Nestrhne tě proud. Nespálíš se. Plamen tě nepopálí. Proč? Protože jsi nyní prvotřídní bojovník? Ne. Vysvětlení nám dává dovětek: "Já budu s tebou". Nemysli si, budeš procházet těžkostmi. Nebudeš to mít lehké, ale neboj se. Nebudeš na to sám. Já budu po tvé pravici - říká Hospodin. Budu stát u tebe v každém boji. Nebudeš nikdy sám. Proto se neboj.

Závěr našeho textu je jak zvonění zvonů. Čteme tam "Jákobe- Izraeli, ty jsi v mých očích drahý - praví Hospodin". Nejen to. Čteme tam dokonce "jsi v mých očích vzácný" - ano ty, který jsi nikým nebyl, který jsi byl lstivý, který jsi podváděl, který ses choval tak, že jsi v odplatu za to již mohl nebýt. Ano, ty jsi v mých očích drahý a vzácný. Ne proto, že jsi z "jiného masa a krve", ale proto - a nyní zvoní ten nejhlubší zvon - protože jsem si tě, můj milý Jákobe - Izraeli, zamiloval, praví Hospodin. Snaž se proto žít jako můj syn či má dcera, abych se za tebe nemusel stydět.

Nakonec shrňme to, co jsme vyčetli z našeho textu:

Tomu, kdo se odvrátil od sebe k Pánu Bohu a rozhodl se poslouchat ho více nežli sama sebe a své často až příliš soběstředné touhy, tomu ten, který je Pánem pánů a Králem králů praví "**neboj se**". A říká mu proč se nemusí bát: "**Můj jsi ty**". Neslibuje mu, že to bude mít na světě lehké, ujišťuje ho však o tom, že bude s ním - ať se děje, co se děje. Říká mu, že to, co bude dělat, bude smysluplné

a že on Hospodin bude jeho zachráncem - spasitelem. A nakonec mu téměř mateřsky říká: "**Já jsem si tě zamiloval a já tě mám rád**". A má-li nás Pán Bůh rád, proč bychom měli mít strach a bát se? Amen.

STARŠOVSTVO

O čem jednalo staršovstvo v lednu

1) Tomáš Bedrník a Jana Harváňková informovali o zimním pobytu YMCA Braník.

Žádají o příspěvek Kč 900,- pro sociálně slabé účastníky soustředění. Staršovstvo souhlasí.

2) Zd. Kučerová informovala o možnosti sborové dovolené ve Ždírci. Předběžně byl zamluven jediný volný termín: poslední týden v srpnu. Bude uspořádána schůzka zájemců, kteří by se měli domluvit na společném programu.

3) Kontrola zápisu z prosincové schůze:

Opravuje se bod 10): Michal Fikejs byl zvolen jako náhradník představenstva Střediska Diakonie pro zrakově postižené (nikoliv člen)

4) Staršovstvo děkuje bratrům Horálkovi a Křivohlavému za zástup při bohoslužbách.

Děkuje i L. Žilkovi za napsání vánočního dopisu a I. Šubrtové za jeho vytištění a rozeslání.

5) Zvláštní dík je třeba vyjádřit všem, kdo se zasloužili o vánoční hru: hercům, hudebníkům, pořadatelům i pomocníkům, a zvláště autorce hry Jarmile Šmídové, která se za pomoci Jitky Padunkové ujala i režie, bratru faráři za písničky, Tomáši Bedrníkovi za práci s orchestrem a Alici Novotné za korepetici.

6) Staršovstvo souhlasí s novým vydáním Velikonoční kantáty a písní nazpívaných Bambini di Praga. Vydá Rosa - 200 ks CD a 200 ks audiokazet.

7) Finanční záležitosti: - Zd. Kučerová přečetla finanční zprávu za prosinec

- Staršovstvo souhlasí s odesláním následujících darů:

a) Brněnské tiskové misii: 3.000,- Kč

b) Diakonii ČCE Klobouky u Brna: 5.000,- Kč

c) Seniorátu (Seniorátní adventní sbírka): 3.000,- Kč

d) Nadaci Člověk v tísni: 10.000,- Kč (Branický sbor obdržel dar na tento účel)

- kdo potřebuje pro daňové účely potvrzení o darech, může o ně požádat v kanceláři

8) Hospodářské záležitosti: - 15. a 16.1. se bude v kostele malovat (čelní stěna)

- je zlomena klika na dveřích na zahradu (někdo se pokoušel vloupat do apsidy)

- br. Wurst opatří 2 zasklené skříňky na klíč

9) Sborové shromáždění se uskuteční 24. února 2002.

Br. Novotný přinese na příští schůzi staršovstva návrh laické zprávy za uplynulé období. Prosíme ty, kdo odpovídají za další úseky sborové práce, aby připravili zprávu (účetnictví, mládež, dorost, skupinky, nedělní škola, spolupráce s Diakonií, kurzy Alfa). L. Měšková připraví seznam členů.

10) Časopis Brána

Jana Kusáková, která se nyní věnuje dorostu, požádala, aby byla z časových důvodů zproštěna funkce vedoucí redaktorky sborového časopisu. Od ledna t.r. tuto práci převezme Růžena Černá. Prosíme, aby se přihlásili další spolupracovníci.

11) J. Horálek informuje, že 26.1. se koná v modlitebně Evangelické církve metodistické v Ječné ulici seminář ke kurzům Alfa.

12) Na březnové staršovstvo pozveme zástupce vietnamských křesťanů, kteří mají bohoslužby v našem kostele.

13) Konfirmační cvičení se bude konat od 20. ledna do poloviny června každou neděli po bohoslužbách. Počet účastníků není zatím pevně stanoven. Je možno, aby se přihlásili další zájemci.

Zapsala: R. Černá

ZIMNÍ POBYTY

Zimní tábor YMCA Braník

" Filipova Huť 1100 m n.m." 26.12.2001 - 1.1.2002

Hlavní vedoucí: Tomáš Bedrník,

Zástupce: Jiří Matoušek

Hospodář: Zuzana Bedrníková,

Zdravotník: Ondřej Černý

Další členové organizačního týmu: Jana Harváňková, Marie Markéta Zvánovcová, Jitka Padruňková, Jan Jeroným Zvánovec, Barbora Stralczyňská

Účastníci:

cílová skupina: členové páteční skupinky mládeže a účastníci loňského zimního pobytu v Tisu a letošních vodáckých táborů pro mládež a další. ...

počet účastníků: 23 včetně organizačního týmu

složení účastníků: ze 14 účastníků (ve věku od 15 do 21 let) je 6 pravidelnými účastníky páteční skupinky mládeže, 6 lidí s námi bylo pouze na akcích YMCA a 3 další s námi byli na podobné akci poprvé (1 z nich vůbec poprvé mezi křesťany)

Místo: ubytování zprostředkoval Pavel Buršík v ubytovně sezónních lesních dělníků, která patří Správě NP a CHKO Šumava. Objekt je situován na kraji obce Filipova Huť u křižovatky běžeckých stop v překrásné krajině. Společně s námi tam byla ubytována parta cyklistického klubu z Plzně (cca 10 -15 lidí), kteří byli do tohoto objektu zvyklí jezdit pravidelně několik let. Měli jsme k dispozici 2 velké a jednu menší místnost a ke společnému užívání kuchyň, 2 záchody a jednu sprchu s teplou vodou. Jeden z velkých pokojů jsme využívali nejen jako dívčí ložnici, ale také jako jídelnu a "společenskou místnost". Malý pokoj byl přes den využíván jako modlitebna a místnost pro porady.

Doprava: během pobytu bylo k dispozici osobní auto Bedrníkových, které dopravilo základní

vybavení kuchyně a zásoby. 9 lidí dojelo autobusem (do Modravy) dále pěšky bez zavazadel. 10 členná parta pod vedením Jana Jeronýma Zvánovce (Eustáce) i s batohy dorazila po cca 22 km výletu na běžkách (z Horní Lipky u Vimperka, kam se dopravili vlakem). 2 lidé dojeli o dva dny později autobusem. Na zpáteční cestu se na běžkách vydalo 6 lidí a 15 jelo autobusem. Byli jsme vděční, že i doprava na běžkách proběhla bez vážnějších komplikací a všichni dorazili v pořádku a s dobrou náladou, i když poněkud zmoženi. Vzhledem k nezvykle štědrým sněhovým podmínkám jsme značnou část času a úsilí museli věnovat také vytvoření a udržování parkovacího místa pro auto, proslápávání a prohazování cest. Tomáš se pocvičil v řízení na sněhu (po celou dobu pobytu jsme nesundali sněhové řetězy), i přesto jsme jeden nákup museli zvládnout dopravit na běžkách (protože silnice nebyla až do večera průjezdná).

Sportovní aktivity: poloha místa umožňovala ideální přístup k běžeckým tratím. Sjezdovému lyžování bylo možno se oddávat na sjezdovkách s vlekem v Modravě (4 km) nebo Kvildě (5 km). Další možnost k zábavě na čerstvém vzduchu skýtala hojná sněhová nadílka (někteří vyhloubili "iglů", v němž dva lidé během pobytu přespali). Těmto činnostem jsme se věnovali v menších skupinkách celý týden.

Za co jsme byli vděční:

o i přes poněkud stísněné podmínky objektu se většině z nás podařilo ubránit ponorkové nemoci a nedošlo k žádné krizi vzájemných vztahů

o také s lidmi z Plzně se naše vzájemné vztahy postupně zlepšovaly a během celého pobytu nedošlo k žádným konfliktům

o během pobytu nedošlo k vážnějšímu zranění, onemocnění či bloudění ve vánici

o každý večer jsme trávili společně: vyslechli jsme poutavou přednášku o úskalích vysokohorské turistiky (vybavení, bivak, lavina, podchlazení, specifika první pomoci); poslechový večer duchovní hudby (odraz textu v hudbě na příkladu katolické latinské mše); Janička s Jitkou pro nás připravily čajovnu; uspořádali jsme tradiční zábavný silvestrovský večer zakončený osobními rozhovory, modlitbami a žehnáním. Na každý večer byl připravený také duchovní program na témata: Církev jako tělo, mezigenerační vztahy, o autoritě a napomínání, o děkování, chvále a uctívání, o osobním vztahu s Bohem a vydanosti Bohu, Boží vedení v životním příběhu Jákoba.

o během celého pobytu nám Janička, Vojta, Joe a Michal sloužili doprovodem ke společnému zpěvu písní a chval. Mimořádnou příležitostí bylo také "odpoledne chval" - chvály a písně vedoucí ke ztišení před Bohem doplněné čtením biblických oddílků.

Nedostatky:

o pro některé lidi bylo hlavním nedostatkem množství lidí na malém prostoru a také přítomnost cizích lidí. Zejména vysokoškoláci se obtížně soustředili na studium, které si s sebou dovezli. Kromě pobytu na čerstvém vzduchu bylo obtížné hájit si své soukromí.

o nedošlo na některé zamýšlené aktivity jako například tvůrčí výtvarný workshop, stavění bobové dráhy a "pytlování" a vzhledem k nemoci Pavla Buršíka a neprůjezdnosti komunikací jsme byli ochuzeni o jistě poutavou přednášku o Šumavském národním parku

Závěr:

o podstatným přínosem akce byl již samotný pobyt v krásné přírodě v obtížných technických podmínkách

o akci jsme připravovali s cílem prohloubit vzájemné společenství a prostřednictvím programů se učit vnímat Církev (tedy i to naše konkrétní společenství) jako tělo a myslíme si, že se nám tohoto cíle podařilo dosáhnout

o všichni jsme akci vnímali jako zdařilou a jako hezký začátek nového roku

o neplánovaným a o to milejším důsledkem akce je také navázání trvalejších vztahů se dvěma nováčky (Ivo a Eva budou pravděpodobně navštěvovat páteční skupinku mládeže)

Zimní pobyt ve Stavu u Nové Paky

27/12 - 2/1

v podání Zuzanky Horálkové:

Bylo tam moc sněhu. Jezdili jsme na lopatě a na bobech. Nebo jsme se jen tak klouzali. Také jsme tam měli ve sněhu chodbičky, kterými jsme prolézali. Pán, co byl z našeho domu, nám postavil iglu. V tom iglu se dalo sedět a svítit svíčkou. Měli tam také opravdického koně, a ten pán nás na něm svezl. Táta s mámou a s Mirinkou postavili sněhuláka, ale pak se udělalo trochu teplo a ten sněhulák se začal naklánět, až celý spadl a zůstala tam jen hromada sněhu. My jsme se po té hromadě klouzali a pak jsme v ní hrabali, až jsme našli hrnek a pak i mrkev, co byla sněhulákův nos. Tu mrkev jsme snědli k obědu. Všichni jsme tam jedli v místnosti, co v ní byl umělohmotný stromeček.

Byla jsem tam já s Miri a Dáda s Kryštofem a malá Eliška a taky naše mámy a tátové a ještě Míša a Jana. Ale Kamil tam nebyl. Byl nemocný. Ty tři lentilky co jsem mu schovávala jsem nesnědla, ale dala jsem mu je pak v Praze a ještě jsem mu přidala lipo.

Zuzančina matka Jana dodává:

Přes den jsme lyžovali, večer, když jsme uložili děti, jsme měli společný program. A hlavně jsme dlouho do noci povídali. Měli jsme radost, že s námi mohou být i Matěj a Markétka Ceplovi, kteří si na pár dnů odskočili z Ameriky do Čech. Nadšeně vyprávěli o životě sboru Vineyard v Bostonu a o skupince, kde našli svůj nový domov a zázemí.

SKUPINKA

Jedna schůzka jedné domácí skupinky

Po delší době jsem zašel na jednu naši skupinku. Ne proto, abych o tom napsal do Brány, ale zrovna se to hodí, protože prý není moc co tisknout. Já mám skupinky rád a myslím, že se na nich děje něco - jak to říct jedním slovem? - něco vzácného.

Přišel jsem schválně až dvacet minut po šesté a dobře jsem udělal, začínalo se ještě později. Jak se začalo: modlitbou vedoucího, která byla, jak se ukázalo, modlitbou před jídlem. Žádné hýření, ale o to samozřejmě nejde, jde o to, že společné jídlo lidi sbližuje - a to skromné možná dokonce víc než nějaké hody, protože dobroty by na sebe strhávaly pozornost, což u obyčejné polívky nehrozí. Možná bychom vůbec mohli ve sboru spolu víc jíst, nebo aspoň to kafe popít.

Bylo nás tam sedm, včetně jednoho batolete, které pak muselo trochu dřív na kutě, ale bylo důležité. Věkový průměr přítomných byl - odhadem - něco přes 30 let (batole započítáno). Samé známé tváře, do skupinky dlouho nepřibyl nikdo nový a ani se o zvaní nových lidí nemluvilo. Myslím, že to je škoda, skupinky jsou od toho, aby se do nich pořád zvalo.

Po polívce bylo, jestli to nepletu, zpívání při kytarě. Bylo několik písniček po sobě a byly to ty "chvály", které jsou populární mezi charismatiky. Mám chvály rád kvůli charismatikům, jen jsem byl trochu mimo, protože všichni je znali z paměti a text nebyl po ruce. (To je zase známka toho, že skupinka je trochu moc sehraná.) Žádná škoda nevznikla, můj zpěv je velmi dobře postradatelný, ale přece jen ...

Následovaly modlitby. Na to jsou právě skupinky výborné, že v malém kruhu známých lidí odpadá ostych - myslím, že kromě batolete bylo slyšet (skoro?) všechny. Prostá slova, prosté myšlenky, žádné zbožné fráze. Cítil jsem vzájemnost, pro kterou máme to krásné staré slovo "obecenství".

Biblický program byl na text Galatským 5,22 (ovoce Ducha), se soustředěním na slovo "sebeovládání" - v kraličce "středmost". Vedoucí vykládal velmi prostě, probral různé překlady a hledali jsme biblické příklady z Bible. Nakonec bylo, myslím, zdůrazněno, že i sebeovládání má křesťan brát jako dar, za který děkuje Bohu, ne sobě. Nic moc intelektuálního. Mě nejvíc zaujalo, když se tak nějak mimochodem ukázalo, že vedoucí skupinky se občas s radostí dost tvrdě postí - třeba i několik dní za sebou! A od televize se celá jeho rodina postí pořád, obejdou se bez ní. Sám si půstu považuju, mám pro to skvělé psychologické i teologické důvody, bohužel v praxi jsem žrout a nezřízeně mi chutná jak jídlo, tak televize. A věřte nevěřte, od té skupinky se trochu krotím, snad si dokonce troufnu zase jednou zkusit aspoň jednodenní půst.

Po výkladu bylo "sdílení". Popořadě každý (jen batole už šlo spát) řekl něco o tom, co v poslední době zažil dobrého či zlého, podle biblického "Radujte se s radujícími" a "Jedni druhých břemena neste". Samozřejmě při sdílení nikdo z nikoho netáhá žádné důvěrnosti a kdo chce, zůstane prostě mlčet, ale kdo potřebuje a odváží se, může se svěřit i s tím, v čem si neví rady a co opravdu bolí - a může se opřít o lidi, kteří ho docela dobře znají a mají ho rádi. To je veliká věc a kdo to nepoznal, má škodu.

Následovalo zpívání, potom přímluvné modlitby, které navazovaly na sdílení. Děkovali jsme Bohu za to, o čem jsme se právě dozvěděli (třeba za příznivou diagnózu u nemocného dítěte) a vzájemně jsme si od Něj vyprošovali moudrost i pomoc v konkrétních těžkostech. Skončilo se modlitbou Páně.

Strávili jsme spolu skoro tři hodiny, a vůbec mi to nepřišlo dlouhé. Skupinka je zásadně otevřená, nechcete to zkusit taky?

Pavel Říčan

OZNÁMENÍ

Seminář

**SOS centrum Střediska křesťanské pomoci Diakonie ČCE
zve na seminář ČLOVĚK S PSYCHÓZOU SE VRACÍ.
MÁ KAM?
29. ledna 2002 od 18 do 20 hod v budově ETF, Černá 9, Praha 1**

ZADNÍ OBÁLKA

"Někdy" může znamenat "nikdy"

Máme dnes vyšší budovy a širší dálnice, ale mělké povahové vlastnosti a zúžené pohledy.

Více utrácíme, ale méně si užíváme.
Máme větší domy, ale menší rodiny.
Děláme více kompromisů, ale máme méně času.
Máme hlubší vědomosti, ale méně úsudku.
Máme dokonalejší medicínu, ale žijeme méně zdravým životem.
Znásobili jsme svůj majetek, ale zredukovali jsme své hodnoty.
Příliš mluvíme, málo milujeme, příliš nenávidíme.
Doletěli jsme na měsíc, ale je pro nás těžké přejít ulici a navštívit souseda.
Podrobili jsme si vnější svět, ale ne své nitro.
Máme vyšší příjmy, ale nižší morálku.
Prožíváme čas větší svobody, ale méně radosti.
Máme více jídla, ale méně zdravé výživy.
Domy jsou kvalitnější, ale je mnoho rozpadlých domovů.
Proto navrhujeme ode dneška:
Neschovávejte nic pro zvláštní příležitost, protože každý den, který žijete je zvláštní příležitost.
Hledejte znalosti, čtěte víc, sedněte si na terasu a obdivujte výhled.
Nestarejte se tolik o své potřeby.
Travte více času se svou rodinou a přáteli, jezte svá oblíbená jídla a navštěvujte místa, která máte rádi.
Život je řetěz radostných událostí, a nikoliv pouhé přežívání.
Používejte své broušené sklenice. Neschovávejte si svůj nejlepší parfém, ale používejte ho kdykoliv budete chtít. Zbavte svůj slovník výrazů jako "jednou" nebo "někdy".
Napište teď dopis, který jste chtěli napsat "někdy".
Řekněte svým rodinám a přátelům, jak moc je máte rádi.
Neoddalujte nic, co dává vašemu životu radost a smích.
Každý den, každá hodina a každá minuta jsou zvláštní. A nikdy nevíte, jestli nebude vaše poslední.

(převzato z internetu)

[\[předchozí číslo\]](#) [\[následující číslo\]](#) [\[jiné číslo\]](#)